

Arrest

nr. 195 131 van 16 november 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MIR-BAZ
Avenur Broustin 88
1083 BRUXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tadzjiekse nationaliteit te zijn, op 11 november 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 november 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 november 2017 om 11u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. MIR-BAZ die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker dient op 14 juli 2017 een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Op 1 augustus 2017 richten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Duitse autoriteiten op grond van artikel 18.1.d van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 3 augustus 2017 stemmen de Duitse autoriteiten in met dit verzoek tot terugname in toepassing van artikel 18.1.d. van de Dublin-III-Verordening.

Op 17 augustus 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat de Duitse autoriteiten bevoegd zijn voor de behandeling van de asielaanvraag en gaat hij over tot de weigering van het verblijf en de afgifte van een bevel om zich binnen de tien dagen aan te bieden bij de bevoegde Duitse autoriteiten. Deze beslissing wordt geformaliseerd in een "*beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten*" (bijlage 26^{quater}).

De voormelde beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten wordt aan de verzoeker ter kennis gebracht op 17 augustus 2017. Met een aangetekend schrijven van 25 september 2017 dient de verzoeker tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze zaak is gekend onder het rolnummer 211.415.

Op 7 november 2017 beslist de gemachtigde tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}).

Dit is de thans bestreden akte. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 7 november 2017 en is als volgt gemotiveerd:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

naam: I(...)

voornaam: I(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Tadzjikistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengen grondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, dat hem betekend werd op 18.08.2017 (bijlage 26 quater van 17.08.2017).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Op 14.07.2017 diende betrokkene een asielaanvraag in. Op 17.08.2017 nam België een beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 10 dagen (bijlage 26quater). Deze beslissing werd dezelfde dag aan betrokkene betekend. Betrokkenes beroep tegen deze bijlage 26quater heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Duitsland wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Het feit dat betrokkenes partner (religieus gehuwd) mevrouw S(...) F(...) (°(...)) een erkend vluchteling, legaal in België verblijft, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkenes voldoet niet aan de definitie van een geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie overeenkomstig artikel 40, §2, 2°, a) van de wet van 15.12.1980. Immers, betrokkene verklaarde dat hij al drie jaar geleden met zijn verloofde huwde, maar legde daar geen enkel bewijs van voor en de vermeende partner van de betrokkene leeft reeds sinds 13.02.2015 onafgebroken in België, terwijl hijzelf Tadzjikistan pas op 26.06.2016 verliet om in Polen en Duitsland te verblijven. Het enige 'bewijs' dat betrokkene kon voorleggen, was een religieuze huwelijksakte van een religieus huwelijk dat op 02.07.2017 werd afgesloten, slechts 5 dagen voor aankomst in België. Dit wijst er ons inziens op dat de vermeende relatie van de betrokkene met zijn vermeende partner pas zeer recent ontstaan is. Een repatriëring naar Duitsland staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene en zijn partner kunnen door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met elkaar. Bovendien kan betrokkenes partner hem steeds bezoeken in Duitsland.

Betrokkene verblijft echter nog steeds op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, dat hem betekend werd op 18.08.2017 (bijlage 26 quater van 17.08.2017).

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om de overname te vragen aan Duitsland.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, L.D(...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Heusden-Zolder, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Vottem, de betrokkene, I(...), I(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Vottem vanaf 07.11.2017."

2. Over de ontvankelijkheid

Samen met de verweerder in de nota met opmerkingen dient te worden opgemerkt dat de vordering niet ontvankelijk is in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving die in de bestreden akte vervat zit.

De bestreden akte (bijlage 13septies) houdt onder meer een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.1.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

3.1.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM)

3.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

De verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van artikel 29 van de Dublin-III-Verordening.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Eerste middel, genomen uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen juncto schending artikel 3 en 8 EVRM JUNCTO schending van artikel 29 van de Dublin verordening

Verweerder stelt het volgende:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, dat hem betekend werd op 18,8.2017.

Verweerder heeft nagelaten om te motiveren waarom ze geen rekening gehouden heeft met het feit dat verzoeker al een beroep ingediend heeft tegen deze beslissing van verweerder.

Verweerder stelt dat de raadsman van verzoeker hem kan vertegenwoordigen in deze procedure.

Verzoeker meent dat in dit geval men moeilijk kan spreken van een recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel zoal het verwoord is in het EVRM. U krijgt de kans om een beroep in te dienen maar men laat u niet toen om in België te verblijven.

Verzoeker beschouwt dit als een oneerlijke handeling met kwade trouw om mensen te misleiden. Wij doen ons werk goed, wij geven u de kans om tegen onze beslissing in beroep te gaan.

Verweerder meent dat in het geval van verzoeker zijn huwelijk hem geen automatisch recht geeft op verblijf,

Heeft verweerder ooit van artikel 8 EVRM gehoord?

Verweerder stelt dat er geen sprake is van een geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie. Verweerder heeft blijkbaar de voorgelegde bewijzen door verzoeker over zijn huwelijk in Duitsland over het hoofd gezien.

Verweerder verwijst naar artikel 40bis, § 2, 2° Vw. en hij stelt dat er geen sprake is van een geattesteerde duurzame en stabiele partner relatie.

Probeer dit te volgen[].

Verweerder vergelijkt appel met peren. Dit artikel is van toepassing op de familieleden van EU burgers.

Noch verzoeker, noch zijn echtgenote is een EU burger! Wij hebben het er over een erkende vluchteling en een asielzoeker. Dit artikel werd ten onrechte ingeroepen om een verkeerd standpunt te rechtvaardigen.

Verweerder heeft meerdere foto's en een huwelijksakte voorgelegd over zijn huwelijk met zijn huidige echtgenote. (Stuk 2 - de originele foto's bevinden zich bij uw Raad - beroep tegen bijlage 26 quater)

De echtgenote van verzoeker is zwanger. Het hoeft geen betoog dat ze op dit moment de steun van haar verzoeker broodnodig heeft. (stuk 3 - attest van dokter)

Verzoekers echtgenote vraagt de Belgische asielinstanties om het dossier van verzoeker in België te behandelen. (stuk 4 - brief van verzoekers echtgenote)

Verweerder heeft nagelaten om rekening te houden met het belan[g] van het kind. Verzoekers vrouw is onder enorme stres[s] door de arrestatie van haar echtgenoot. Men hoeft geen arts zijn om te beseffen dat in dergelijke gevallen het risico op een miskraam reëel is.

Verweerder stelt dat verzoeker via communicatiemiddelen contact houden met elkaar.

Kan verzoeker de bevalling van haar vrouw ook via communicatiemiddelen volgen?

Verweerder probeert de indruk te geven dat hij de rechten van de mensen respecteert. Verzoeker vraagt zich af of verweerder dezelfde kan zeggen voor eigen kind.

Last but not least:

Verweerder stelt ten onrechte het volgende:

We kunnen concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken.

Probeer dit te volgen.

Verweerder gaat ten eerste zijn handeling baseren op de vermoedens. Welke redelijke administratieve overheid doet zoiets.

Het antwoord is duidelijk voor uw Raad.

Ten tweede is in het geval van verzoeker geen sprake van onderduiking! Verzoeker heeft zijn adres op 2 wijzen kenbaar gemaakt aan de verweerder.

1. Via zijn verzoekschrift tegen de bijlage 26 quater - in dit verzoekschrift staat het adres van verzoeker vermeld.
2. Verweerder heeft verzoeker ook tijdens de arrestatie op dit aders getroffen en meegenomen naar het gesloten centrum.

Is er sprake van onderduiking?

Uw Raad weet al het antwoord.

De heer A(...) O(...) is van plan om een deel van zijn aandelen aan verzoeker te verkopen en hem al zaakvoerder aan te duiden. (stuk 5 - brief van boekhouder)

Verweerder is van oordeel dat Duitsland een Europese lidstaat is die de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen, die correct zal verlopen en met gepaste opvangmogelijkheden.

Asielprocedure en de opvang:

02.2016 - European Parliament Show source description

Germany

Report on reception conditions of female refugees and asylum seekers (numbers of asylum seekers; legal framework; asylum application procedure; services provided; shortcomings in reception centres) [ID 319559]

are not necessarily obvious and therefore, Member States are obliged to pay particular attention during the asylum procedure to female asylum seekers in order to identify their possible vulnerability (Article 22); long asylum procedures are therefore particularly harmful as the recognition as vulnerable might take place very late; 36... seekers are male.

The Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (BAMF) is the institution in Germany responsible for dealing with asylum claims. The Asylum Procedure Act is the law which regulates most of the asylum procedure and the reception conditions. - Germany provides a number of facilities in the reception centres. Asylum seekers are housed mainly in reception ... is insufficiently provided and the asylum procedure is very lengthy. Another problem is that children cannot always go to school. Furthermore, cases of sexual violence against women and children have been reported. • in order to improve the situation, more women and children need to be better protected and should have access to specific facilities such as health-care

http://www.euroDarl.europa.eu/ReaData/etiides/STUD/2016/536497/IPOL_5TU%282016%29536497_EN.pdf

2.5. Current problems in German Reception Centres

2.6.

Due to the arrival of large numbers of asylum seekers, the BAMF has experienced difficulties in keeping up with the registrations, and the reception centres have had difficulties accommodating the asylum seekers. Looking at the numbers, it can be shown that less than half of the asylum seekers who have arrived have been able to register their application for asylum. Some reception centres have serious problems due to the overcrowding. However, it should be noted that the situation differs per reception centre. The situation in some centres is good but in others it is below the normal reception standard. The following problems have been found to exist in some of the reception centres.

3.5.2. Overcrowded reception centres Overcrowding is a serious problem in many reception centres in Germany. Emergency housing in tents and containers was, for example, provided. Due to the overcrowding, reception centres have not always had the facilities to place women and families in different parts of the/separate buildings.⁷⁰ Due to the overcrowding there is also reduced living space and reduced access to sanitation facilities and diseases spread easily.⁷¹ If there are facilities for cooking, there is often not enough space to prepare or store food. Some reception centres also do not have enough hot water for all the people present or there are temporary problems with electricity.⁷² The reduced living space also creates a lack of privacy.

Overcrowding also leads to violence; disputes and fights have been reported and were based on conflicts over access to food, sanitary facilities and arguments about supposed theft.⁷³ These conflicts are also caused because of boredom. Discrimination more easily occurs unrecognised in the overcrowded initial reception centres. This makes it more difficult to protect people against the consequences of discrimination and women and LGBT persons can become easy targets for discrimination. The overcrowding also makes it difficult to provide specific services to vulnerable persons. For example, in the Rhineland Palatinate, there is only one reception centre for vulnerable persons and it only provides for 100 places.⁷⁴ Furthermore, overcrowding reduces the speed with which a vulnerable person is recognised and postpones the help which can be provided to these persons

3.5.3. Access to health care In practice, asylum seekers face great difficulty to get access to health care. The EU Fundamental Rights Agency (FRA) gives the example of Berlin where, at the beginning of October 2015, women with advanced pregnancies, ill persons and children were left untreated because there was a lack of doctors and nurses who could provide medical

Education cannot always be provided to children in reception centres due to a lack of space in the centres. The children are also not always sent to local German schools. In addition, there is often only limited space for children to play in (or outside the) reception centres. For example, one woman reported that her daughter could only play outside next to the garbage dump which was not good for her daughters' health.⁷⁸ Furthermore

http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2016/536497/IPOL_STU%282016%29536497_EN.pdf

01.10.2015 - Council of Europe - Commissioner for Human Rights Show source description

Germany

Report on human rights situation based on visits conducted in April and May 2015 (legislation on protection of human rights; situation of immigrants, asylum seekers and refugees; fight against racism and intolerance) [ID 314733]

centres, attacks targeting these centres or incidents of violence against inhabitants. 2.1 ASYLUM PROCEDURES AN OVERVIEW OF THE GERMAN ASYLUM SYSTEM 2.1.1 81. The main text relating to asylum in Germany is the Asylum Procedure Act (Asylverfahrensgesetz). The Federal Office for Migration and Refugees (Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, or BAMF), located in Nuremberg ...

.....	16	1.6.3	1.7	Conclusions	and	recommendations
.....	18	2	Human rights of immigrants,			
asylum seekers and refugees	20	2.1	Asylum procedures			
.....	20	An overview of the				
German asylum system	20	2.1.1	Safe countries of			
origin and prioritised asylum procedures	21	2.1.2	Dublin			
procedure						

http://www.ecoi.net/file_upload/1226_1447235185_commdh-2015-20-en.pdf

10.07.2015 - UN Human Rights Council (formerly UN Commission on Human Rights) Show source description

Germany

Report of the working group on arbitrary detention [ID 310568]

refugees, in a number of Länder. The only mandatory medical checks are those for tuberculosis. Systematic examinations to diagnose mental illnesses or traumatization upon arrival are not conducted. The "fast-track" procedure at German airports The legal basis for the "fast-track" procedure at German airports is paragraph 18 of the Asylum Procedure Act. According to a landmark decision by the German Germany should revise its Asylum Procedure Act to extend the one-week time limit to challenge an order for deportation and submit a legal remedy and to allow suspensive orders in case of transfers of

asylum seekers to any State bound by the Dublin II Regulation. Deportation should not be permissible before a court decision is handed down. The legal provisions of the Asylum Procedure Act excluding ... , decision of 26 June 2014, case No. V ZB 31/14. For an English translation of the Asylum Procedure Act, see [HYPERLINK www.gesetze-im-internet.de/englisch_asylvfg/index.html](http://www.gesetze-im-internet.de/englisch_asylvfg/index.html). In 1996, decision of 14 May 1996 (case No. 2 BvR 1516/93), BVerfGE 94, 166). See most recent statistics available in the Federal Government's reply to a Parliamentary request on asylum statistics (2013, official

http://www.ecoi.net/file_upload/1930_1440663859_a-hrc-30-36-add-1-eng.doc

Vijf gewonden bij branden in Duitse asielcentra

Bij branden in twee asielcentra in de Duitse deelstaten Baden-Wuerttemberg en Thüringen zijn vijf gewonden gevallen. De gewonden vielen allen in de zuidwestelijke stad Rottenburg: twee mensen werden bevangen door de rook, drie liepen gebroken ledematen op door uit het raam te springen. De brand in het uit containers bestaande gebouw is, aldus een plaatselijk functionaris, vermoedelijk binnen aangestoken

<http://www.hln.be/hln/nl/34662/Vluchtelingencrisis/article/detail/2447629/2015/09/07/Vijf-gewonden-bij-branden-in-Duitse-asielcentra.dhtml>

Opmars extreem-rechts geweld in Duitsland: moord, brandstichting en vernietiging

Het Duitse stadje Heidenau was dit weekend gedurende twee opeenvolgende nachten het decor voor schermutselingen tussen extreem-rechtse militanten en de ordetroepen. Buiten-parlementair extreem-rechts is sinds enige tijd aan een sterke opmars bezig in Duitsland. En geweld behoort tot het vast arsenaal van actiemiddelen.

<http://www.dewereldmorgen.be/artikel/2015/08/24/opmars-extreem-rechts-geweld-in-duitsland-moord-brandstichting-en-vernietiging>

Gewapende, stomdronken xenofoben dringen asielcentrum binnen. Anderen plassen op vluchtelingen in de metro

Twee stomdronken Duitsers, gewapend met messen, zijn gisterenavond een asielzoekerscentrum binnengedrongen in de stad Pärchim. Er vielen gelukkig geen gewonden. En in Berlijn op de metro hebben twee xenofoben geürineerd op een vrouw en twee kinderen terwijl ze dingen als "Wir sind das Herrenrasse" scandeerden en de Hitlergroet brachten.

<http://newsmonkey.be/article/53078>

Brandbommen naar Duits asielcentrum gegooid

<http://www.nu.nl/buitenland/3901259/brandbommen-duits-asielcentrum-gegooid.html>

Aantal aanslagen op Duitse asielcentra fors hoger

<http://www.spitsnieuws.nl/buitenland/2015/04/aantal-aanslagen-op-duits-asielcentra-fors-hoger>

Verzoeker wenst de aandacht van uw Raad te vestigen op pagina 20 EN 68 van het hieronder staande rapport van AIDA:

Asylum seekers are generally not detained as long as their application is not finally rejected and they have an asylum seeker's residence permit. In cases of applications, which have been rejected as inadmissible or manifestly unfounded, a deportation order may take effect regardless of legal remedy, unless a court grants an interim measure suspending such a deportation. However, if applicants are detained at this point, they do not have a legal status as asylum seekers, since the asylum seekers' residence permit (Aufenthaltsgestattung) ceases to be valid once a deportation order becomes enforceable.205

http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_-_germany_thirdupdate_final.pdf

Appeal

Indicators: - Does the law provide for an appeal against the first instance decision in the regular procedure: Yes No o if yes, is the appeal judicial administrative o If yes, is it suspensive Yes24 No (automatic against a regular decision, but not automatic against a rejection of a “manifestly unfounded “ claim) - Average processing time for the appeal body to make a decision: 10.5 months (2012)

Verzoeker wenst te verwijzen naar de voetnoot 24 waarin het volgende staat:

24 Whether an appeal has suspensive effect depends on the decision. With a “normal” rejection the appeal is suspensive but in 2014 the majority of rejections were rejections as “manifestly unfounded” (so the appeal is without automatic suspensive effect).

http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_-_germany_thirdupdate_final.pdf

Het is niet zeker op de asielaanvraag van verzoekers gegrond verklaard wordt. Als hen aanvraag ongegrond is dan hebben ze geen recht om een beroep in te dienen met de schorsende werking.

Terwijl dit in België wel het geval is.

Er bestaat met andere woorden een reëel risico op een schending van artikel 3 en 8 en 13 EVRM.

Een uitwijzing naar Italië zal neer komen op een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Verzoeker wenst eveneens te verwijzen naar het arrest van Het Superme Court in England”, van 19 februari 2014 waarin Het Hof het volgende stelt:

In Dublinzaken is de relevante vraag of er een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM dreigt. Het bestaan van systematische tekortkomingen is slechts één van de manieren om dit aan te kunnen tonen. Ook individuele aspecten dienen bijvoorbeeld in acht te worden genomen.

Te raadplegen op:

https://www.vluchtweb.nl/system/files/Vluchtweb/documents/jurisprudentie/jurisprudentie-internationaal/UKSC_2012_0272_Judgment.pdf

Verzoeker is getrouwd met een erkende vluchteling in België. Ter staving van zijn huwelijk wenst hij te verwijzen naar de huwelijksakte en foto's van zijn huwelijk in Duitsland.

De echtgenote van verzoeker verzoekt uw dienst om de asielaanvraag van haar echtgenoot in België te behandelen. Verzoekers vrouw is zwanger en ze heeft verzoekers steun brood nodig.

Verzoeker heeft een bevel in Duitsland om naar Polen te gaan. (stuk 6)

Verzoeker vreest om bij zijn terugkeer uitgewezen te worden naar Polen vanwaar hij naar zijn land van herkomst zal uitgewezen worden.

Verzoekers hebben deze individuele aspecten op een genoegzame wijze aannemelijk gemaakt. Een eventuele uitwijzing naar Duitsland komt neer op een schending van artikel 3 EVRM. Verweerder heeft nagelaten om zijn beslissing op een deftige/eerlijke wijze te motiveren.

Dat aldus voormelde motivering niet afdoende is;

Zodat, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet vereist zijn;

Dat dit middel gegrond is.

3.2.2.1. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de verzoeker met zijn kritiek tegen het motief “*we kunnen [ook] concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken*”, de Raad uitnodigt om standpunt in te nemen inzake de wettigheid van de beslissing tot vasthouding die in de bestreden akte is vervat. De hierboven geciteerde vaststelling ligt immers niet ten grondslag aan de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens, maar wordt enkel vermeld in de beslissing tot vasthouding. In verwijzing naar hetgeen reeds werd uiteengezet onder punt 2 van dit arrest, wijst de Raad er op dat hij niet bevoegd is om zich over de wettigheid van deze beslissing tot vasthouding uit te spreken. Bijgevolg is het middel op dit punt onontvankelijk.

Bij gebrek van enige nadere toelichting omtrent de wijze waarop de thans bestreden verwijderingsmaatregel artikel 29 van de Dublin-III-Verordening zou schenden, ligt in die mate evenmin een ontvankelijk middel voor.

3.2.2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De voormelde artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze.

De Raad stelt vast dat in de bestreden akte op duidelijke wijze wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Er wordt dienaangaande eveneens voorzien in een feitelijke motivering: de verzoeker verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Deze vaststelling wordt door de verzoeker op zich niet betwist noch weerlegd.

In de bestreden akte wordt eveneens verwezen naar artikel 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet, waarbij in verband met de afwezigheid van een termijn om het grondgebied vrijwillig te verlaten, als volgt wordt gemotiveerd in feite: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, dat hem betekend werd op 18.08.2017 (bijlage 26 *quater* van 17.08.2017). De verzoeker brengt ook omtrent de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek geen enkel argument naar voor om de bovenstaande vaststelling te weerleggen.

Ook de beslissing tot terugleiding naar de grens is in rechte met verwijzing naar artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet alsook in feite gemotiveerd. Hierbij wordt het volgende toegelicht:

“Op 14.07.2017 diende betrokkene een asielaanvraag in. Op 17.08.2017 nam België een beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 10 dagen (bijlage 26quater). Deze beslissing werd dezelfde dag aan betrokkene betekend. Betrokkenes beroep tegen deze bijlage 26quater heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Duitsland wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Het feit dat betrokkenes partner (religieus gehuwd) mevrouw S(...) F(...) (°(...)) een erkend vluchteling, legaal in België verblijft, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkenes voldoet niet aan de definitie van een geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie overeenkomstig artikel 40, §2, 2°, a) van de wet van 15.12.1980. Immers, betrokkene verklaarde dat hij al drie jaar geleden met zijn verloofde huwde, maar legde daar geen enkel bewijs van voor en de vermeende partner van de betrokkene leeft reeds sinds 13.02.2015 onafgebroken in België, terwijl hijzelf Tadzjikistan pas op 26.06.2016 verliet om in Polen en Duitsland te verblijven. Het enige 'bewijs' dat betrokkene kon voorleggen, was een religieuze huwelijksakte van een religieus huwelijk dat op 02.07.2017 werd afgesloten, slechts 5 dagen voor aankomst in België. Dit wijst er ons inziens op dat de vermeende relatie van de betrokkene met zijn

vermeende partner pas zeer recent ontstaan is. Een repatriëring naar Duitsland staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene en zijn partner kunnen door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met elkaar. Bovendien kan betrokkenes partner hem steeds bezoeken in Duitsland.

Betrokkene verblijft echter nog steeds op het Schengengebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.”

Een aantal van deze vaststellingen worden door de verzoeker aan een inhoudelijke kritiek onderworpen. Het staat dan ook vast dat hij kennis heeft en een afdoende begrip heeft van de concrete motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing(en) onderbouwen, op eenvoudige wijze in de bestreden akte worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt in ieder geval niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar wordt aangevoerd dat de verweerder nagelaten heeft om te motiveren waarom hij geen rekening heeft gehouden met het feit dat hij reeds een beroep heeft ingediend tegen de bijlage 26quater van 17 augustus 2017, kan enkel worden vastgesteld dat deze kritiek feitelijke grondslag mist. Dienaangaande wordt immers als volgt gemotiveerd: *“Op 14.07.2017 diende betrokkene een asielaanvraag in. Op 17.08.2017 nam België een beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 10 dagen (bijlage 26quater). Deze beslissing werd dezelfde dag aan betrokkene betekend. Betrokkenes beroep tegen deze bijlage 26quater heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Duitsland wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.”* De bestreden beslissing is op dit punt dan ook afdoende gemotiveerd in feite. In de mate dat de verzoeker nog aanvoert dat het oneerlijk is en geen daadwerkelijk rechtsmiddel uitmaakt om hem de kans te geven een beroep in te dienen maar hem tijdens de behandeling van dit beroep niet toe te laten in België te verblijven, merkt de Raad op dat deze kritiek geen uitstaans heeft met de verplichting tot uitdrukkelijke motivering zoals vervat in de geschonden geachte artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Voor zover de verzoeker zou doelen op een schending van het fair play beginsel of van artikel 13 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de advocaat van de verzoeker ter terechtzitting heeft erkend dat het beroep tegen de beslissing van 17 augustus 2017 laattijdig was ingediend. De vreemdelingenwet voorziet inderdaad in een beroepstermijn van 30 dagen (cf. artikel 39/57 van de vreemdelingenwet), en er dient te worden vastgesteld dat het beroep tegen de voormelde beslissing van 17 augustus 2017 (op diezelfde dag nog ter kennis gebracht) pas op 25 september 2017 en dus laattijdig werd ingediend. Voorts dient erop te worden gewezen dat de toegankelijkheidsvereiste vervat in artikel 13 van het EVRM niet verhindert dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten, worden gesteld aan een mogelijke klacht of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwendingsinhouden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak) en voor zover de kern zelf van het recht niet illusoir zou worden gemaakt (EHRM 24 oktober 1979, Wintervenp t. Nederland, 114). Zulks wordt echter op geen enkele wijze aangetoond. Aangezien de verzoeker er zelf aan de oorzaak van ligt dat hij zijn rechtsmiddel tegen de beslissing van 17 augustus 2017 niet tijdig heeft aangewend, kan niet worden ingezien welk zijn belang is bij zijn kritiek ter zake.

Aangezien de verzoeker nagelaten heeft om de beslissing van 17 augustus 2017 houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten tijdig middels een beroep aan te vechten, staat de wettigheid van deze beslissing in rechte vast. Deze wettigheid kan in het kader van de onderhavige vordering niet langer worden betwist. Bijgevolg staat ook de bevoegdheid van Duitsland om overeenkomstig de relevante criteria van de Dublin-III-Verordening verzoekers asielaanvraag te behandelen in rechte vast. De verzoeker kan dan ook niet dienstig verwijzen naar de schriftelijke vraag van zijn echtgenote om deze asielaanvraag in België te behandelen.

Waar de verzoeker verwijst naar het doktersattest dat vermeldt dat zijn echtgenote zwanger is en naar de verklaring van P. D. die stelt dat de heer A. O. de verzoeker als zaakvoerder van zijn vennootschap zal aanstellen, stelt de Raad vast dat deze beide stukken gedateerd zijn op 8 november 2017, terwijl de bestreden verwijderingsmaatregel reeds werd getroffen op 7 november 2011. Bijgevolg wordt erop gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395). Wat er trouwens ook van zij, de verzoeker kan de gemachtigde niet dienstig verwijten dat hij bij zijn beslissing niet heeft gemotiveerd of rekening heeft gehouden met de zwangerschap en latere bevalling en met het belang van het – ongeboren – kind en het risico op een miskraam door de stress, nu deze zwangerschap slechts na het treffen van deze beslissing werd ter kennis gebracht en uit niets blijkt dat de zwangerschap reeds dermate ver zou zijn gevorderd dat zij ook *de visu* duidelijk zou zijn. Ook waar de verzoeker verwijst naar de foto's van zijn huwelijk, die zijn neergelegd bij de Raad en die zijn gevoegd bij het verzoekschrift dat werd ingediend in de zaak nr. 211.415 die de bijlage 26^{quater} van 17 augustus 2017 tot voorwerp heeft, valt niet in te zien hoe van de gemachtigde kan worden verwacht dat hij hieromtrent motiveerde in de bestreden akte. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat deze foto's ook werden voorgelegd aan de diensten van de verweerder en het loutere gegeven dat foto's werden bijgebracht in een beroep bij de Raad, dat *in casu* overigens laattijdig werd ingesteld, betekent nog niet dat de gemachtigde er zelf kennis van had.

Tot slot merkt de Raad op dat de inhoudelijke kritiek omtrent de motivering dat de verzoeker en zijn partner niet voldoen aan de bepalingen van artikel 40(*bis*), § 2, 2° van de vreemdelingenwet niet het uitdrukkelijk, maar wel het deugdelijk karakter van de geboden motivering. Aangezien uit de bewoordingen van de bestreden akte blijkt dat de door de verzoeker geviseerde vaststelling louter kadert binnen de beoordeling dat een repatriëring van de verzoeker naar Duitsland niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op gezinsleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en geen breuk van de familiale relaties betekent, wordt deze inhoudelijke kritiek verder besproken in het kader van de tevens aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

De verzoeker toont op het eerste gezicht geen schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

3.2.2.3. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' niet dat een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

Gelet op de voorgelegde religieuze huwelijksakte en gelet op de recente zwangerschap, neemt de Raad op het eerste gezicht aan dat er tussen de verzoeker met zijn echtgenote nauwe persoonlijke banden bestaan die constitutief kunnen zijn voor een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. In de bestreden akte stelt de gemachtigde zich in wezen op het standpunt dat een verwijdering naar Duitsland niet disproportioneel is ten aanzien van verzoekers recht op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Waar hij tevens stelt dat het een recente relatie betreft, dient op grond van voormeld standpunt echter te worden vastgesteld dat de gemachtigde zich bij het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel niet op duidelijke wijze heeft ontkend dat er sprake zou zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hoewel de verzoeker terecht stelt dat de criteria inzake artikel 40bis van de vreemdelingenwet *in casu* niet relevant zijn, dient derhalve te worden opgemerkt dat de vermelding van deze criteria in de bestreden akte niet wegneemt dat de gemachtigde op het eerste gezicht het bestaan van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet heeft ontkend, zodat deze bijkomstige motivering niets afdoet aan de wettigheid van de beoordeling en belangenafweging inzake de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

In de bestreden akte erkent de gemachtigde dat de verzoeker religieus gehuwd is met een vrouw die in België werd erkend als vluchteling. Hij stelt tevens vast dat inzake de relatie slechts een huwelijksakte van een religieus huwelijk op 2 juli 2017 werd voorgelegd, dat dit amper vijf dagen is voor de aankomst van de verzoeker in België en dat verzoekers echtgenote onafgebroken in België verblijft sinds 13 februari 2015 terwijl de verzoeker zelf pas op 26 juni 2016 Tadzjikistan verliet om vervolgens in Polen en Duitsland te verblijven. Hieruit leidt hij af pas dat het om een zeer recente relatie gaat. Zulks wordt als dusdanig niet betwist, laat staan concreet weerlegd. De gemachtigde stelt verder dat de verzoeker en zijn echtgenote met moderne communicatiemiddelen contact kunnen houden en dat deze echtgenote hem ook in Duitsland kan bezoeken. Ook deze laatste vaststelling wordt door de verzoeker op geen enkele wijze concreet weerlegd.

De Raad wijst er voorts op dat er *in casu* sprake is van een situatie van eerste toelating, aangezien de verzoeker in België nooit heeft kunnen beschikken over een niet-precair verblijfsrecht. In zulke situatie moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de betrokken staat om het recht op gezinsleven op zijn grondgebied te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, waarbij een billijke afweging wordt gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en het algemeen belang van de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten, is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. De positieve verplichtingen van staten om de gezinsvorming of verdere handhaving op hun grondgebied toe te laten zijn echter begrensd en het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en familieleven is niet absoluut.

Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89). Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, par. 70).

In casu wordt opgemerkt dat de verzoeker op het moment van de bestreden verwijderingsmaatregel slechts vier maanden in België was, terwijl hij tevoren bijna een jaar in Duitsland had verbleven. Bovendien blijkt uit de voorliggende gegevens dat het religieuze huwelijk van de verzoeker en zijn echtgenote plaats vond in Duitsland en zulks ten overstaan van de "Tadschikische Gesellschaft N." Er kan dan ook niet blijken dat de omvang van verzoekers banden met België zwaarder wegen dat de banden die hij in Duitsland heeft en in de toekomst ook kan ontploien.

De verzoeker betwist evenmin dat hij in België is zonder geldig visum, terwijl de beslissing dat Duitsland bevoegd is voor de behandeling van zijn asielaanvraag (bijlage 26^{quater} dd. 17 augustus 2017) op het eerste gezicht in rechte vast staat nu de verzoeker nagelaten heeft om er tijdens de wettelijke voorziene beroepstermijn een beroep tegen in te dienen. De loutere omstandigheid dat verzoeker in de enkele maanden dat hij eerst een precair en na de afgifte van het overdrachtsbesluit (bijlage 26^{quater}) van 17 augustus 2017 een onregelmatig verblijf in België had, vormt gelet op het voorgaande geen hinderpaal om dit gezinsleven elders, bijvoorbeeld in Duitsland verder te zetten. Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er concrete en precieze onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven in Duitsland. De verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat het gegeven dat zijn echtgenote erkend vluchteling is in België, op zich voor haar een onoverkomelijke hinderpaal om naar Duitsland te gaan. De verzoeker voert op geen enkele wijze aan dat de aan dit beschermingsstatuut gekoppelde verblijfstitel in België zijn echtgenote zou verhinderen om binnen de Schengenruimte te reizen of dat het niet mogelijk zou zijn om zich in een andere lidstaat van de EU te vestigen. Tot slot betwist noch weerlegt de verzoeker de vaststelling in de bestreden akte dat zijn echtgenote hem kan bezoeken in Duitsland.

In zoverre de verzoeker wijst op de zwangerschap van zijn echtgenote, dient te worden opgemerkt dat het bijgevoegde doktersattest niet vermeldt hoeveel weken deze vrouw reeds zwanger is. Ook ter terechtzitting wordt hieromtrent geen enkele duidelijkheid verschaft. Er wordt in het verzoekschrift niet aangevoerd en er kan, gelet op hetgeen voorafgaat, ook niet worden aangenomen dat deze zwangerschap verzoekers echtgenote zou verhinderen om hem te vergezellen naar Duitsland, te meer daar het een buurland van België betreft dat dus gemakkelijk met de wagen of het openbaar vervoer kan worden bereikt. Waar de verzoeker aangeeft dat het niet redelijk zou zijn dat hij de bevalling van zijn echtgenote zou moeten volgen via moderne communicatiemiddelen, valt evenmin in te zien waarom het onmogelijk zou zijn dat de echtgenote zou bevallen in Duitsland.

In casu kan enkel worden vastgesteld dat de verzoeker geheel in gebreke blijft om met concrete gegevens te verduidelijken of aannemelijk te maken dat zijn echtgenote hem niet zou kunnen begeleiden omwille van onoverkomelijke sociale, culturele of taalgebonden hinderpalen. Er kunnen in deze stand van het geding en gelet op hetgeen voorafgaat bijgevolg geen onoverkomelijke hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders. Zodoende blijken er op het eerste zicht geen uitzonderlijke omstandigheden die aanleiding kunnen geven tot een positieve verplichting in hoofde van de Belgische staat om in deze stand van zaken het recht op eerbiediging van het gezinsleven in België te handhaven. De verzoeker is er niet in geslaagd om het oordeel dat de verwijdering naar Duitsland niet in disproportionaliteit staat met zijn recht op gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, te weerleggen.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat de bestreden beslissing niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren eens hij over de nodige inreis- en/of verblijfsdocumenten voor België beschikt.

Het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM, minstens toont de verzoeker niet aan dat zijn gezinsleven door de verwijdering naar Duitsland onherstelbaar wordt beschadigd (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Een schending van artikel 8 van het EVRM of een ondeugdelijke beoordeling dienaangaande in de bestreden akte, blijkt op het eerste gezicht derhalve niet.

3.2.2.4. In de mate dat de verzoeker ter terechtzitting nog gewag maakt van een schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad samen met de verweerder op dat een dergelijke schending in het verzoekschrift niet werd aangevoerd. Gelet op het schriftelijk karakter van de procedure bij de Raad, is dit middelenonderdeel laattijdig en dus onontvankelijk. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de verzoeker op dit moment nog geen kind heeft.

3.2.2.5. Waar de verzoeker in het kader van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM verwijst naar een aantal studies, rapporten en persartikels waarmee hij wil aantonen dat er in Duitsland systematische tekortkomingen zijn in de asielopvang en –procedure, merkt de Raad op dat de verzoeker deze algemene informatie niet op zijn persoonlijke situatie betreft. Bovendien dateert het meest recente rapport waarnaar hij verwijst van februari 2016 en handelt dit over de situatie van vrouwelijke asielzoeksters in Duitsland zodat de verzoeker als man hiernaar niet dienstig kan verwijzen. Waar de verzoeker verwijst naar de derde update van het AIDA-rapport, wijst de Raad erop dat dit niet het meest recente rapport is van AIDA omtrent de situatie van asielzoekers in Duitsland. Het werd gepubliceerd in februari 2015. Bovendien kan in de huidige stand van het geding en in het kader van de thans bestreden beslissing die onderscheiden dient te worden van de beslissing van 17 augustus 2017, die in rechte vast staat en waarin wordt vastgesteld dat Duitsland de bevoegde lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag, niet worden vooruitgelopen op de loutere hypothese dat verzoekers asielaanvraag zou worden afgewezen als manifest ongegrond. Met de desbetreffende hypothetische argumentatie wordt op het eerste gezicht dan ook geen reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling aannemelijk gemaakt. De overige documentatie, persartikels en citaten die in het verzoekschrift worden vermeld dateren van 2012, 2013, 2014 en 2015 en zijn naar oordeel van de Raad niet voldoende recent om concreet aannemelijk te maken dat de verzoeker bij zijn verwijdering naar Duitsland eind 2017 een reëel risico loopt op onmenselijke of vernederende behandelingen. Dit klemt *in casu* des te meer nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker inzake zijn recente verblijf in Duitsland en zijn verblijf in asielcentra in de periode augustus 2016 tot juli 2017, geen enkele negatieve ervaring heeft gemeld omtrent zijn behandeling in Duitsland. In tegendeel verklaarde de verzoeker tijdens zijn Dublingehoor van 27 juli 2017 dat hij in Duitsland wel correct werd behandeld en dat de Duitsers goede mensen zijn. De verzoeker maakt met de loutere citaten uit enigszins gedateerde rapporten en persartikels dan ook op het eerste gezicht niet concreet aannemelijk dat de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en -opvang en het algemene klimaat ten aanzien van asielzoekers in Duitsland van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij de thans voorziene verwijdering naar Duitsland zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM.

De verzoeker kan wel gevolgd worden dat ook moet nagegaan worden of op grond van elementen eigen aan het individu een verwijdering naar Duitsland een schending kan uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Dit blijkt niet enkel uit het arrest van het Supreme Court van 19 februari 2014 waar de verzoeker naar verwijst, maar werd ook *mutatis mutandis* wat betreft artikel 4 van het Handvest recent bevestigd door het Hof van Justitie in de zaak C.K.e.a. t. Republika Slovenija van 16 februari 2017, C 578/16 PPU.

Waar de verzoeker verwijst naar zijn huwelijk met een in België erkend vluchteling, stelt de Raad vast dat de verzoeker op geen enkele wijze verduidelijkt hoe dit huwelijk ertoe zou leiden dat hij persoonlijk in Duitsland dreigt te worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Bovendien werd in het kader van de voorgaande bespreking omtrent de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM reeds aangegeven dat er geen concrete hinderpalen blijken om het gezinsleven verder te zetten in Duitsland.

Waar de verzoeker verwijst naar het Duitse bevel om naar Polen te gaan, merkt de Raad op dat de bijgevoegde beslissing van het Duitse Bundesamt für Migration und Flüchtlinge dateert van 2 januari 2017. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat ditzelfde Bundesamt für Migration und Flüchtlinge meer dan zes maande nadien, op 3 augustus 2017, instemde met het Belgische terugnameverzoek en zich overeenkomstig artikel 18.1.d. van de Dublin-III-Verordening uitdrukkelijk bevoegd verklaarde voor de behandeling van het in België ingediende verzoek om internationale bescherming. In dit uitdrukkelijk terugnameakkoord wordt tevens vermeld dat de verzoeker aanvaard wordt door de Federale Republiek Duitsland. Dit terugnameakkoord impliceert dan ook dat Duitsland het verzoek om internationale bescherming van de verzoeker zal behandelen en dat de verzoeker gerechtigd is om in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Duitsland te verblijven. De Duitse beslissing tot overdracht aan Polen is dus niet langer actueel, zodat hieruit thans geen risico meer voortvloeit dat de verzoeker zou teruggestuurd worden naar Polen. Bijkomend wijst de Raad op het bepaalde in artikel 29.2. van de Dublin-III-Verordening: daar inmiddels in Duitsland meer dan zes maanden zijn verlopen zonder daadwerkelijke overdracht aan Polen en daar de Duitse autoriteiten thans uitdrukkelijk instemden met de behandeling van het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 18.1.d. van de Dublin-III-Verordening, hoeft de verzoeker niet langer te vrezen dat hij naar Polen zou worden teruggebracht. Een risico op een indirect refoulement naar Polen ligt *in casu* dan ook niet voor.

De verzoeker maakt op het eerste gezicht dan ook niet aannemelijk dat er concrete elementen voorhanden zijn, eigen aan zijn individueel geval, die erop zouden wijzen dat de verwijdering naar Duitsland een schending kan uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is *prima facie* niet aangetoond.

3.2.2.6. Het enig middel is niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

C. DE GROOTE